

Wonder bove wonder was alles an de kar nog hêel. Maor de dakgeute waore kort en klèen! D'r was t'r krek gien êên meer hêel ok!

D'n hond was t'r goed ofgekemme, zo te zien mankeerde die niks. Hij keek me an of tie zegge wou: "Eigelijk is 't mijn schuld!" 't Was toch zo'n lieve hond.

Te lange leste kreeg ik 't hêele spul weer op de Polderstigt. Ik op hois an, wa mos ik anders? In d'n aord was ik blij da niemand 't ha zien beure. Da was toen zo, je zag bekant niemand op d'n dijk. Iederêên was op 't land an 't wark.

D'n hond was toch nog kreupel geworre, da was nie best. Daor zou d'n ouwe Bart ok wel lelijk over doen. Om over de geute maor nie te praote. D'n hond liep gelukkig evel nogal.

Vlakkbij d'n Bolgerijsche kaoi ree Tunnis d'n handelaor me achterop, mit z'n kar mit twee honde. Hij bleef effe naost me rije en zag de kepotte geute. Hij zee: "Jochie wa he je daor veur oudijzer? Kan 'k da soms van je kope?"

Ik zee: "Da mo je d'n ouwe Bart maor vraoge, as tie 't teminste overleeft!"

Jonge nog an toe, d'r braoide wa, toen ik thois kwam. De honde lustte d'r gien brôod van, zo as tie 'n ouwe tekeer gong! M'n moeder prebeerde n'm nog 'n bietjie te susse en zee: "Je mot zo'n jochie ok nie om zukke dure geute naor Viaone sture."

Da von 'k nou ok weer nie zo leuk, ik was ommers al veertien. Iederêên kan toch 'n ongelukkie krijge, of nie soms?

Elbert van Es
